

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžd/47/2011
Identifikačné číslo spisu:	3011200306
Dátum vydania rozhodnutia:	22.01.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Igor Belko
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:3011200306.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Igora Belka a z členov Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD., v právnej veci žalobcu: M., bytom U., právne zastúpeného JUDr. Luciou Bušty, advokátkou v Považskej Bystrici, Nám. A. Hlinku č. 36/9, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, (pôvodne Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Trenčíne, Krajský dopravný inšpektorát, Jilemnického č. 1, Trenčín), o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-TN-KDI-P-43/2011 zo dňa 18. apríla 2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 13S/37/2011-44 zo dňa 04. októbra 2011, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 13S/37/2011-44 zo dňa 04. októbra 2011 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Trenčíne napadnutým rozsudkom uvedeným vo výroku toho rozhodnutia zamietol žalobu o preskúmanie rozhodnutia č. KRPZ-TN-KDI-P-43/2011 zo dňa 18.04.2011, ktorým žalovaný na odvolanie žalobcu zmenil prvostupňové rozhodnutie ORPZ v Považskej Bystrici č. p. ORP-DIPB-SK-327/2010 zo dňa 09.02.2011 o uznaní žalobcu vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. a/ a j/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (ďalej len „zákon č. 372/1990 Zb.“) a o uložení sankcií vo forme pokuty vo výške 1.000 € a zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 50 mesiacov odo dňa právoplatnosti rozhodnutia tak, že vo výroku v právnej kvalifikácii skutku nahradil text „...porušil povinnosť ust. § 3 ods. 2 písm. c/...“ textom „...porušil ustanovenie § 3 ods. 2 písm. c/ s poukazom na § 137 ods. 2 písm. b/, j/ zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov...“ (ďalej len „zákon č. 8/2009 Z. z.“); žalovaný zmenil aj výrok prvostupňového rozhodnutia v časti uložených sankcií tak, že žalobcovi uložil pokutu vo výške 850 € a zákaz činnosti viesť motorové vozidlo na dobu 40 mesiacov. O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že ich náhradu žalobcovi nepriznal.

Krajský súd tak rozhodol s poukazom na zistenie, že správne orgány v konaní dostatočne a objektívne zistili skutkový stav veci a tento aj po právnej stránke správne posúdili a napadnuté rozhodnutie aj postup žalovaného boli v súlade so zákonom.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku zdôraznil skutočnosť, že žalobca svoju obranu založenú na vlastnom tvrdení a výpovediach svedkov o tom, že žalobca vozidlo v danom čase nevedol, ale riadil ho jeho známy, ktorý ho odviezol domov, odovzdal mu kľúče od vozidla a následne sa vrátil do pohostinstva, po prvýkrát uviedol až v odvolaní proti rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa. Žalobca mal pri tom možnosť vyjadriť sa do zápisnice, prípadne aj do rozhodnutia o zaistení osoby, avšak neurobil tak. Okolnosti skutku mal žalovaný preukázané aj z vyjadrení členov hliadky. Výpovede žalobcu ako aj svedkov navrhnutých až v odvolacom konaní nepreukázali, že vozidlo nevedol žalobca a výpoveď svedka I. (ktorý ho mal odviezť domov) bola vyhodnotená ako nevierohodná. Preto aj krajský súd zhodne so záverom žalovaného dospel k názoru, že skutok sa stal tak, ako ho zistil správny orgán, žalobca sa ho jednoznačne dopustil tým, že sa odmietol preukázať vodičským preukazom a podrobiť sa dychovej skúške a navyše sa správal agresívne. V súvislosti s uloženými sankciami krajský súd konštatoval, že žalovaný pri ich ukladaní zohľadnil závažnosť priestupku, spôsob jeho spáchania, následky a okolnosti, za akých bol skutok spáchaný, ako aj na mieru zavinenia a osobu páchatel'a.

Proti rozsudku podal žalobca odvolanie žiadajúc, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zrušil a vrátil vec prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

V odvolaní namietal, že správny orgán ani krajský súd vôbec nevzali do úvahy svedecké výpovede 4 svedkov svedčiacich v jeho prospech; navrhnutých pritom bolo až 5 svedkov, pričom M. bol vypočutý až dodatočne a jeho výpoveď bola pozmenená. Správne orgánu vyčítal, že ho vôbec nepoučil o jeho právach, o práve navrhnúť výpovede svedkov na svoju obranu - jeho práva mu boli oznámené až jeho právnym zástupcom, a preto svedecké výpovede nenavrhol vykonať už pri ústnom prejednávaní priestupku. Spochybňoval tvrdenia členov hliadky, že jeho vozidlo mali stále v dohľade, a že videli vo vozidle len jednu osobu, pretože vozidlo sa pohybovalo v nočných hodinách po neosvetlenom priestore, nebolo reálne možné, aby ho hliadka mala stále v dohľade a navyše hliadka v tom čase kontrolovala iné vozidlo, a preto ho ani nemohla začať prenasledovať okamžite. Ďalej namietal tvrdenie žalovaného, že bol na PZ predvedený za účelom preukázania totožnosti, pretože sám hliadke ešte na parkovisku predložil svoj občiansky preukaz; odmietol predložiť len vodičský preukaz a podrobiť sa skúške na alkohol, pretože na to nebol žiaden dôvod, keďže vozidlo nešoféroval a nebol účastníkom cestnej premávky. Žalovanému vytkol aj to, že nevypočul ďalších svedkov na skutočnosť, či sa svedok I., ktorý vozidlo viedol, vrátil potom do pohostinstva. Výpovede členov hliadky sa však automaticky brali ako pravdivé, a to len z dôvodu, že títo boli pod prisahou. V takomto prípade však bola absolútne popretá prezumpcia neviný akéhokoľvek obvineného bez možnosti nápravy.

Žalobca tiež tvrdil, že okrem toho, že nebol zo strany polície o svojich právach poučený, nebolo mu ani oznámené, aké následky bude mať jeho prípadné nevyjadrenie, nepodpísanie správy o objasňovaní priestupku a nebola vzatá do úvahy ani námietka, že správu nikdy nevidel a nebol vyzvaný na jej podpísanie, či vyjadrenie sa k nej. Namietal tiež postup polície pri jeho predvedení, keď bol držaný v noci viac ako tri hodiny bez možnosti zavolať svojej chorej manželke a bolo s ním zaobchádzané ako s kriminálnikom.

Spochybňoval celý priebeh udalosti tak, ako ich opísal žalovaný, keď tvrdil, že hliadka ho zaistila až v čase, keď odchádzal od auta a blížil sa k dverám domu, hliadka ho nezastavila v aute počas jazdy, alebo počas vystupovania. Nesúhlasil s argumentáciou žalovaného, že bol účastníkom cestnej premávky, ani s tým, že nespolupracoval.

Žalovaný správny orgán vo vyjadrení k odvolaniu zotrval na svojom stanovisku o zákonnosti správneho rozhodnutia a navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 OSP v spojení s § 10 ods. 2 OSP)

preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 OSP a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z.) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 22.01.2013 po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky rozhodnutím číslo SLV-PS-1120/2012 zo dňa 12.12.2012 v zmysle § 21 ods. 11 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov zrušilo ku dňu 31.12.2012 okrem iných aj rozpočtovú organizáciu Krajské riaditeľstvo policajného zboru v Bratislava, pričom práva a povinnosti zrušenej organizácie prešli dňom zrušenia na zriaďovateľa, ktorým je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. Nakoľko pôvodne žalovaný ako právnická osoba uvedeným dňom zanikol, účastníkom konania na strane žalovaného sa stalo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky z titulu právneho nástupníctva. Pod všeobecným označením žalovaný v texte je preto nutné rozumieť tak pôvodný správny orgán ako aj jeho právneho nástupcu podľa toho, ktorého sa text odôvodnenia týka.

Odvolací súd v medziach dôvodov odvolania preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu a konania týmito rozhodnutiami predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uplatnenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Z obsahu pripojeného administratívneho spisu vyplýva, že žalobca bol dňa 10.12.2010 v čase o 23.00 hod. kontrolovaný policajnou hliadkou v zložení nstržm. W. a stržm. O. po tom, čo mal viesť motorové vozidlo značky Peugeot 406 EČV O. v Považskej Bystrici od Ulice Športovcov, Robotnícku a na Ulicu Odborov, kde mal zastaviť na parkovisku pred obytným domom, v ktorom býval. Policajti žalobcu mali vyzvať na predloženie dokladov a podrobenie sa dychovej skúške na prítomnosť alkoholu v dychu, čo žalobca odmietol a rovnako tak odmietol podrobiť sa krvnej skúške na zistenie prítomnosti alkoholu v krvi. Z dôvodu, že žalobca mal klásť aktívny odpor, boli voči nemu použité donucovacie prostriedky a bol predvedený na policajnú stanicu, odkiaľ bol o 00:35 hod. nasledujúceho dňa prepustený. Žalobca mal svojim konaním porušiť povinnosť ustanovenú v § 3 ods. 2 písm. c/ zákona č. 8/2009 Z. z. a dopustiť sa tak priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. a/ a j/ zákona č. 372/1990 Zb.. Do správy o výsledku objasňovania priestupku sa žalobca odmietol vyjadriť a odmietol ju i podpísať. Z tejto správy (z predtlaču) tiež vyplýva, že žalobca bol poučený o spôsobe vykonania dychovej skúšky elektronickým prístrojom, o práve požiadať o odber krvi a následne bol upozornený, že náklady za vykonaný odber krvi na jeho žiadosť bude hradieť z vlastných prostriedkov a ďalej z nej vyplýva, že žalobca odber krvi nežiadal a ďalšia jazda mu bola zakázaná.

Správny orgán preto začal voči žalobcovi priestupkové konanie. Skutok, ktorý sa mu kládol za vinu, bol prejednaný na ústnom pojednávaní dňa 20.01.2011 a dňa 09.02.2011 pod č. ORP-DIPB-SK-327/2010.

Žalobca do zápisnice ku skutku uviedol, že v daný deň bol v pohostinstve pri zimnom štadióne, kde vypil asi 5 pív, a preto požiadal svojho kamaráta I. aby ho odviezol domov. Po odvezení žalobcu na parkovisko pred obytný dom žalobcu mu I. odovzdal kľúče a odišiel. Po niekoľkých sekundách došla policajná hliadka a vyzvala ho na predloženie vodičského preukazu, čo odmietol, pretože nešoféroval. Následne bol predvedený na políciu.

Z tejto zápisnice ďalej vyplýva aj to, že žalobca bol poučený o práve vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam a k dôkazom o nich, uplatňovať skutočnosti a dôkazy na svoju obhajobu, podávať návrhy na opravné prostriedky ako aj o nemožnosti donútiť ho k výpovedi. Bol poučený o práve nechať sa zastupovať advokátom. V zápisnici bolo tiež vyhlásenie o tom, že po zákonom poučení, ktorému porozumel a po oboznámení s obsahom spisového materiálu, si advokáta nezvolil a priestupku - odmietnutia predloženia dokladov, dychovej skúšky ako aj lekárskeho vyšetrenia spojeného s odberom a vyšetrením krvi - si nebol vedomý. Žalobca každú stranu zápisnice vlastnoručne podpísal.

Z výpovedí členov hliadky zo dňa 24.01.2011 zhodne vyplýva, že dňa 10.12.2010 v čase o 22:55 hod. vykonávali hliadkovú službu a chceli zastaviť vozidlo jazdiace od Ulice Športovcov a Robotnícku, toto však nezastavilo a pokračovalo ďalej na Ulicu Odborov. Preto členovia hliadky nasadli do svojho služobného vozidla a začali vozidlo žalobcu nasledovať až na parkovisko, kde ho chceli kontrolovať. Členovia hliadky tvrdili, že vozidlo mali stále v dohľade a videli v ňom len jednu osobu; po zastavení vozidla na parkovisku z neho tiež vystúpila len jedna osoba - žalobca. Žalobca bol vyzvaný k predloženiu vodičského preukazu, čo odmietol a odmietol tiež podrobiť sa dychovej skúške.

V priestupkovom spise sa tiež nachádza dokumentácia týkajúca sa zaistenia žalobcu, z ktorej vyplýva, že žalobca bol zaistený z dôvodu potreby riadneho zistenia a objasnenia veci. Prepustený bol o 00:35 hod. 11.12.2010. Z hlásenia o použití donucovacích prostriedkov zo dňa 10.12.2010 vyplýva, že členovia hliadky boli nútení proti žalobcovi použiť hmaty, chvaty a putá, nakoľko žalobca pri kontrole odmietol predložiť doklady a správal sa arogantne a agresívne - opakoval, že policajtom nič neukáže, má známych, pokúsil sa z miesta odísť, v čom sa mu členovia hliadky snažili zabrániť, no začal klásť aktívny odpor.

Prvostupňový správny orgán si zabezpečil výpoveď Ladislava Hamára, ktorý mal žalobcu odviezť na parkovisko pred bytovku, kde býval. Z výpovede zo dňa 21.01.2011 vyplýva, že dňa 10.12.2010 vo večerných hodinách prišiel do pohostinstva na zimnom štadióne, kde stretol žalobcu, ktorý sa spýtal, či niečo píl, či môže šoférovať, lebo on už mal vypité. Po tomto odviezol žalobcu v jeho aute domov, vystúpil z vozidla, odovzdal žalobcovi kľúče a vrátil sa späť na ulicu Športovcov. Svedok vypovedal, že policajnú hliadku nevidel a nikto ho ani nezastavoval.

Prvostupňový správny orgán na podklade takto zisteného skutkového stavu rozhodnutím č. p. ORP-DIPB-SK-327/2010 zo dňa 09.02.2011 uznal žalobcu vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. a/ a j/ zákona č. 372/1990 Zb., ktorého sa dopustil tým, že porušil § 3 ods. 2 písm. c/ zákona č. 8/2009 Z. z. a podľa § 22 ods. 2 písm. a/ zákona č. 372/1990 Zb. mu za to uložil pokutu v sume 1.000 € a zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 50 mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

V odvolaní proti prvostupňovému správnenému rozhodnutiu žalobca trval na svojej nevine a na tom, že v daný večer vozidlo nevedol on ale svedok Hamár. Navrhol vypočuť ďalšie osoby, ktoré v tom čase boli v pohostinstve a boli svedkami jeho rozhovoru s Hamárom o tom, že on odvezie žalobcu domov. Tvrdil, že ako vodič z povolenia by pre cca 700 metrov neriskoval odobratie vodičského preukazu. Spochybňoval oprávnenie členov hliadky požadovať od neho doklady a podrobenie sa dychovej skúške, nakoľko vozidlo nevedol a nebol teda účastníkom cestnej premávky. Namietal tiež správanie členov hliadky, ktorým mali byť porušené jeho práva.

Žalovaný doplnil dokazovanie o výpovede navrhnutých svedkov. Podľa výpovede Z. žalobca bol v ten večer v pohostinstve, ale ako a s kým šiel domov, uviesť nevedel. Podľa JF. sedel so žalobcom pri stole a žalobca tvrdil, že určite šoférovať nebude; v čase okolo 23:00 hod. vošiel do pohostinstva I.r, ktorého sa žalobca pýtal, či ho odvezie domov, načo tento súhlasil; sám videl, ako I. šoféroval. Podľa Ing. N. žalobca odišiel domov s I., ale kto riadil vozidlo, to nevidel. Podľa B. 10.12.2010 sedeli v jeho pohostinstve viacerí kamaráti, ktorí mali niečo do činenia s hokejom, medzi nimi aj žalobca; I. došiel neskôr a nepil, lebo bol autom; pred záverečnou videl ako žalobca požiadal I. o odvoz domov, dal mu kľúče a spolu vyšli von - tvrdil, že môže dosvedčiť, že vozidlo riadil I. a žalobca bol na mieste spolujazdca, pretože ich vyšiel na parkovisko odprevadiť; dodal tiež, že keď má žalobca vypité, vždy si niekoho zavolá na odvezenie, pretože je šoférom z povolania. Podľa M. došiel I. do pohostinstva neskôr a žalobca ho požiadal o odvezenie, avšak kto viedol vozidlo uviesť nevedel.

Na základe takto doplneného dokazovania žalovaný správny orgán v napadnutom rozhodnutí konštatoval, že k spáchaniu priestupku došlo tak, ako to bolo ustálené v prvostupňovom konaní. Prvostupňové rozhodnutie zmenil tak, že vo výroku v právnej kvalifikácii skutku nahradil text „...porušil

povinnosť ust. § 3 ods. 2 písm. c/...“ textom „...porušil ustanovenie § 3 ods. 2 písm. c/ s poukazom na § 137 ods. 2 písm. b/, j/ zákona č. 8/2009 Z. z. a zmenil aj výrok prvostupňového rozhodnutia v časti uložených sankcií tak, že žalobcovi uložil pokutu vo výške 850 € a zákaz činnosti viesť motorové vozidlo na dobu 40 mesiacov. V ostatnom žalovaný rozhodnutie prvého stupňa potvrdil.

V odôvodnení konštatoval, že mal za preukázané, že vozidlo viedol žalobca, bol účastníkom cestnej premávky a mal teda povinnosť uposlúchnuť výzvy policajtov, ktoré jednoznačne smerovali k výkonu ich oprávnení. Uviedol, že svedok I. tvrdil, že ho hliadka nezastavovala, no žalobca uviedol v odvolaní, že I. hliadke nezastavil z opatrnosti, čo bolo podľa žalovaného v rozpore a takto sa výpovede oboch javili ako nehodnoverné. Za nehodnoverné označil aj výpovede ďalších svedkov, a to z dôvodu, že správa o výsledku objasňovania priestupku neobsahuje žiadne vyjadrenie žalobcu, že vozidlo nevedol on. Naopak z vyjadrení členov hliadky jednoznačne vyplynulo, že vo vozidle bola len jedna osoba a na parkovisku z neho vystúpil len žalobca. V súvislosti so zmenou výroku o uložených sankciách žalovaný poukázal na to, že poľahčujúcimi okolnosťami v danom prípade bolo, že pri spáchaní skutku nedošlo k ujme na zdraví, ani k majetkovej škode, účastník podniká v oblasti dopravy a vodičské oprávnenie teda potrebuje pre výkon povolania a tiež že sa stará o jedno nezaopatrené dieťa.

Podľa § 3 ods. 2 písm. c/ zákona č. 8/2009 Z. z. účastník cestnej premávky je ďalej povinný poslúchnuť pokyn, výzvu alebo príkaz policajta súvisiaci s výkonom jeho oprávnení pri dohľade nad bezpečnosťou a plynulosťou cestnej premávky, strpieť výkon jeho oprávnení, ako aj pokyny iných osôb, ktoré na to oprávňuje tento zákon alebo osobitný predpis.

Podľa § 137 ods. 2 zákona č. 8/2009 Z. z. porušením pravidiel cestnej premávky závažným spôsobom je:

- odmietnutie podrobiť sa vyšetreniu na zistenie požitia alkoholu alebo inej návykovej látky (písm. b/)
- neuposlúchnutie pokynu, výzvy alebo príkazu policajta v súvislosti s výkonom jeho oprávnení pri dohľade nad bezpečnosťou a plynulosťou cestnej premávky (písm. j/).

Podľa § 22 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto:

- ako vodič vozidla sa odmietne podrobiť vyšetreniu na zistenie požitia alkoholu alebo inej návykovej látky spôsobom ustanoveným osobitným predpisom, hoci by také vyšetrenie nebolo spojené s nebezpečenstvom pre jeho zdravie;
- iným spôsobom ako uvedeným v písmenách a/ až i/ sa dopustí porušenia pravidiel cestnej premávky závažným spôsobom podľa osobitného predpisu,

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku súdu v intenciách podaného odvolania a v nadväznosti na neho aj rozhodnutia žalovaného ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že správne orgány oboch stupňov si pre svoje rozhodnutie vo veci zadovážili dostatok skutkových podkladov, na základe ktorých náležite zistili skutkový stav a výkladom relevantných zákonných ustanovení dospeli k správne právnemu záveru, že konaním žalobcu, tak ako bolo konkretizované v napadnutom rozhodnutí, sa žalobca dopustil priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky v zmysle § 22 ods. 1 písm. a/ a j/ zákona č. 372/1990 Zb..

Námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa, ktoré sa v podstate zhodovali s námietkami vznesenými v správnom konaní ako aj v žalobe neboli podľa názoru odvolacieho súdu spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia. Žalovaný sa nimi dôsledne zaoberal a svoje stanovisko k nim vyčerpávajúcym spôsobom uviedol vo svojom rozhodnutí. S jeho záverom v ich posúdení sa súd prvého stupňa stotožnil dôvodne, pretože aj podľa názoru odvolacieho súdu, bolo možné k nemu dospieť vyhodnotením obsahu správy o objasňovaní priestupku zo dňa 10.12.2010, úradných záznamov zo dňa 10.12.2010 a 20.01.2011, dokumentácie o zaistení žalobcu, záznamov o podaní vysvetlenia zo dňa 24.01.2011 (členovia hliadky) a zo dňa 11.03.2011 (C.), ktoré si správny orgán zabezpečil pre účely objasnenia skutkového stavu.

Žalobca v odvolaní nenamietal druh a výšku uložených sankcií, preto sa týmito skutočnosťami odvolací súd nezaoberal. V predmetnom konaní sa zamerlal na odvolacie námietky žalobcu týkajúce sa priebehu skutku kladeného mu za vinu.

V súvislosti s priestupkom, ktorého sa mal dopustiť dňa 10.12.2010, žalobca tvrdil, že vozidlo nevedol a preto ani nebol daný žiaden dôvod na to, aby predkladal hliadke vodičské oprávnenie alebo bol podrobovaný dychovej skúške. Toto oprávnenie by policajtom prináležalo len vtedy, ak by bol účastníkom dopravnej nehody. Tieto skutočnosti podľa žalobcu sú jednoznačne preukázané a potvrdené výpoveďami svedkov.

Odvolací súd dospel k totožnému záveru ako žalovaný, že argumentácia žalobcu a ním navrhnuté dôkazy nemožno považovať za vierohodné. V prvom rade žalobca po celý čas - od kontroly policajnou hliadkou, cez zaistenie, spísanie zápisnice (prakticky až do samotného prejednávania priestupku) ani raz neuviedol skutočnosť, že vozidlo nevedol on sám, ale viedol ho pán I. potom, čo ho o to sám požiadal. Žalobca sa odmietol do zápisnice ku skutku vyjadriť a odmietol ju aj podpísať. Jeho neskoršie tvrdenie (až v odvolaní proti rozsudku krajského súdu), že mu zápisnica vôbec nikdy nebola predložená k nahliadnutiu a na podpis sa preto javí ako účelová a nepravdivá. Súd neuveril tvrdeniu žalobcu, že ho správny orgán nepoučil o jeho právach - najmä o práve navrhovať dôkazy na svoju obhajobu. Zo zápisnice z ústneho prejednávania skutku zo dňa 20.01.2011 vyplýva, že o svojich procesných právach žalobca bol poučený (teda aj o práve vyjadrovať sa ku skutočnostiam kladeným mu za vinu a navrhovať dôkazy vo svoj prospech), do zápisnice vyhlásil, že poučeniu v plnej miere porozumel, zo spisom sa oboznámil a každú stranu sám vlastnoručne podpísal. Treba dodať, že ani tu - po oboznámení sa so spisovým materiálom - nenamietal, že mu zápisnica zo dňa 10.12.2010 nebola predložená na podpis. Rovnako tak nenavrhol ani vykonanie žiadnych ďalších dôkazov na svoju obhajobu. Svedecké výpovede navrhol až v odvolacom správnom konaní. Preto jeho námietky o nedostatočnom poučení o jeho právach a nesprávnom postupe správnych orgánov nemožno považovať za relevantné. Vo svetle vyššie uvedeného (najmä to, že žalobca netvrdil od počiatku, že vozidlo nevedol) potom aj výpovede označených svedkov vyznievajú ako nepravdivé a ako snaha žalobcu zvrátiť preukázaný skutok.

Odvolací súd videl aj ďalšie rozpory v tvrdeniach žalobcu obsiahnuté v spisovom materiáli. Žalobca napríklad v súvislosti so zaistením jeho osoby opakovane tvrdil, že bol držaný viac ako tri hodiny. Zo spisu však vyplýva, že skutok sa mal stať približne o 22:55 hod., žalobca bol zaistený o 23:00 hod. a prepustený bol už o 00:35 hod., teda približne po hodine a pol od zaistenia. Treba dodať, že námietkami týkajúcimi sa postupu polície pri zaistení žalobcu nebolo možné zaoberať sa v tomto konaní, nakoľko predmetom preskúmvacieho konania je rozhodnutie o priestupku, nie samostatné rozhodnutie o zaistení žalobcu; nepreukázalo sa, že žalobca využil možnosť napadnúť rozhodnutie o zaistení (ktoré žalobca odmietol podpísať) na to určeným zákonným postupom.

Ďalšou skutočnosťou svedčiacou v neprospech žalobcu boli rozpory v jeho tvrdení a tvrdení svedka I., keď I. do záznamu zo dňa 21.01.2011 vypovedal, že hliadku nevidel a nikto ho nezastavoval, pričom žalobca v odvolaní proti rozhodnutiu o priestupku pripustil, že „nebolo možné identifikovať subjekt, ktorý chcel motorové vozidlo zastaviť...pán I. nezastavil z opatrnosti... Navyše v čase, keď vozidlom obchádzali policajnú hliadku, táto mala pristavené iné motorové vozidlo...“. Tieto výroky si zjavne odporujú a znižujú vierohodnosť opisu udalostí tak, ako ich podával žalobca a ním navrhnutí svedkovia.

Na rozdiel od tvrdení žalobcu a svedkov sú výpovede členov policajnej hliadky zhodné, rovnaké od počiatku a bez rozporov a odhliadnuc od skutočnosti, že policajti boli viazaní služobnou prisahou, vyznievajú ich výpovede ako hodnoverné a pravdivé, pričom v konaní nebol ani naznačený motív, pre ktorý by mali svojím konaním žalobcu účelovo poškodzovať.

V súvislosti s námietkami žalobcu o nepravdivom zázname obsahu výpovede svedka G. a nesprávnom dátume jeho výpovede odvolací súd dal za pravdu žalobcovi, pokiaľ išlo o nesprávne uvedený dátum na zázname o výpovedi svedka. V spise je uvedený ako dátum výpovede deň 11.03.2011, podľa čestného prehlásenia svedka G. zo dňa 28.04.2011 sa však jeho vypočutie uskutočnilo telefonicky, a to v období

medzi 07. až 14.04.2011. Svedok G. v čestnom prehlásení zároveň uviedol, že jeho výpoveď nebola zaznamenaná tak, ako ju podal. Tvrdil, že v rozhodnom čase stál von pred pohostinstvom a fajčil, keď videl I., ktorý nastúpil do vozidla žalobcu na miesto vodiča a žalobca si sadol na miesto spolujazdca. Vo výpovedi nesprávne datovanej dňom 11.03.2011 však bolo uvedené, že svedok G. sám nevidel, kto riadil žalobcovo vozidlo. Odvolací súd nemohol považovať obsah čestného prehlásenia svedka G. týkajúci sa opisu udalostí za hodnoverný, nakoľko žalobca sa dňa 15.04.2011 vyjadril do záznamu tak, že po poučení a oboznámení sa s výpoveďami uvedených svedkov - B., Z. - súhlasí s výpoveďami štyroch vypočutých svedkov. Vzhľadom k tomu, že svedok G. mal byť vypočutý telefonicky v období medzi 07. až 14.04.2011 a žalobca bol až dňa 15.04.2011 oboznámený s výpoveďami piatich svedkov (tak, ako boli v zázname vymenovaní), nemožno dospieť k záveru prezentovanému žalobcom, že s výpoveďou svedka G. nebol v tom čase oboznámený; inak by do záznamu uviedol poznámku o tom, že s piatou výpoveďou nebol oboznámený, nie však to, že s výpoveďami uvedených svedkov (aj G.) bol oboznámený a so štyrmi z nich súhlasil.

Podľa odvolacieho súdu uvedené námietky žalobcu nemožno považovať za relevantné, a to vzhľadom k tomu, že žalobcovi sa za vinu kladie priestupok, ktorého sa dopustil tým, že sa ako vodič odmietol podrobiť vyšetrovaniu na zistenie alkoholu, ktoré sa vykonáva dychovou skúškou prístrojom, teda ako účastník cestnej premávky porušil svoju povinnosť vyplývajúcu z § 3 ods. 2 písm. c/ zákona č. 315/1996 Z. z.. Oprávnenie policajta vyzvať vodiča, aby sa podrobil skúške na zistenie prítomnosti alkoholu v dychu a na predloženie dokladov na vedenie vozidla vyplýva priamo z § 69 ods. 1 písm. c/ a d/ zákona č. 8/2009 Z. z.. Žalovaný pritom aj podľa názoru odvolacieho súdu dostatočne preukázal, že žalobca sám bol vodičom vozidla, a teda bol účastníkom cestnej premávky. Tvrdenia žalobcu, že nebol vodičom vozidla považoval aj odvolací súd za účelovú s úmyslom vyvinúť sa zo spáchania skutku, ktorý sa mu kladie za vinu. Tomuto tvrdeniu odporujú viaceré vyššie uvedené skutočnosti, ktorých logickým výkladom nemožno dospieť k inému záveru, ako k tomu, že žalobca bol vodičom vozidla a odmietol sa podrobiť dychovej skúške a predložiť požadované doklady. V danej veci je teda nepochybné, že sa žalobca odmietnutím výziev policajtov dopustil priestupku v zmysle § 22 ods. 1 písm. c/ a j/ zákona č. 372/1990 Zb..

Odvolací súd dospel k záveru, že nemožno nič vyčítať krajskému súdu, ktorý sa náležite zaoberal všetkými žalobnými námietkami a dôvodne dospel k záveru, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného nedošlo k porušeniu zákona, práv a chránených záujmov žalobcu, pričom svoj právny názor, s ktorým sa odvolací súd stotožnil, aj náležitým spôsobom odôvodnil.

Žalobca neuviedol v odvolaní žiadne iné skutočnosti, ktoré by záver o zákonnosti rozhodnutí a postupov správnych orgánov a krajského súdu vyvrátili, jeho odvolacie námietky neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a preto s poukazom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu postupom podľa § 219 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c a § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi vzhľadom na jeho neúspech v konaní náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Žalovanému zákon priznanie náhrady trov konania neumožňuje.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok **n i e j e** prípustný.